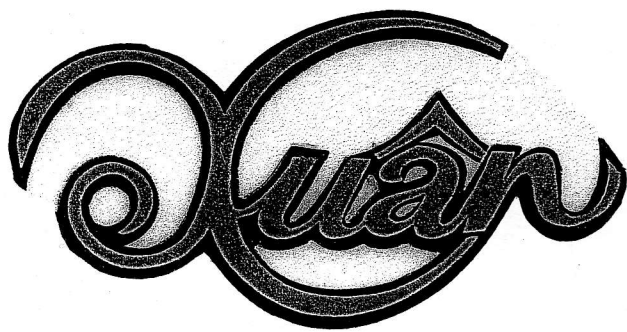

lần để xóa bỏ tội-lỗi của nhiều người; Ngài sẽ xuất-hiện lần thứ hai, không phải để gánh tội-lỗi nữa, nhưng để cứu-rỗi cho những người trông-đợi Ngài.” (Hê-bơ-rơ 9:28).b Quý vị thật sự đã có niềm hy-vọng trong Chúa Giê-Su Cứu-Thế chưa?

Xuân quê-hương đến, kính chúc Quý vị một Mùa Xuân thật-sự có Chúa Xuân trong niềm hy-vọng. Amen

KHÁT - VỌNG

Thế-Linh

*Phút giây này con xin quì sấp-hối
Xác hồn con dâng trọn đến Thiên-Cung
Chốn Trần-Gian là biển cả bão-bùng
Xin nhận lấy nơi con lời khẩn-nguyện
Con giả-biệt Thế-Trần thôi lưu-luyến
Hiến dâng Ngài những của lễ thù-ân
Nghe tiếng Cha đang phán-dạy ân-cần
Con trung-tín lãnh phần nời ân-diển
Và theo Ta để muôn đời vinh-hiến
Suối ân-hồng con lãnh mào Triều-Thiên
Vì đời con đã rũ rạch tội nguyên
Bên chân Chúa dịu-hiền Ô! điểm-phước
Cha Thánh ôi ! đời con hằng mơ-ước
Nước tình-yêu đang mở hội hoa đăng
Vọng năm xưa Chúa sống lại diệu-hằng
Cho Nhân-thế và đời con được rồi
Thế-Nhân ôi ! sao người còn ô-tội
Chối Chúa mình để lãnh án trầm-luân?*

ĐỌC CHUYỆN XƯA

Khi Sở-Văn-Vương khởi binh đánh nước Sái, và bắt được vua nước ấy, mới định đem ra giết để làm sinh-tế Thái-miếu. Dục-Quyền là tôi thần liên can vua rằng: “*Nhà vua vừa có chuyện lỗi-thôi với Trung-nguyên, nay mà giết vua Sái thì các chư-hầu khác dù có sợ uy-quyền đi nữa, cũng sẽ không thần phục Sở ta đâu, chỉ bằng tha cho Sái hầu về nước, bắt phải hàng-phục và triều-cống, như vậy vừa giữ được uy-tín với các nước nhỏ, vừa gây được thịnh-đức với thiên-hạ.*”

Sở-Văn-Vương không nghe. Dục-Quyền đã phải ba, bốn phen can-ngăn cũng không được, bèn ra tay nắm lấy áo vua, tay khác rút đoản kiếm và nói: “*Thần xin cùng chết với vua, vì thần không thể nhẫn-tâm để phải nhìn thấy vua sẽ mất các nước chư-hầu.*”

Thấy Dục-Quyền đang quá phẫn-uất, vua Sở bèn dịu giọng: “*Trẫm xin nghe lời khanh.*” Sau khi Sái hầu được tha về, Dục-Quyền phủ-phục tâu với vua Sở: “*Vua đã thể tình chấp nhận lời can-gián của hạ thần, đó là phúc cho nước Sở, song làm tôi mà uy-hiếp vua, tội thần không thể tha được, thần xin chịu theo phép nước.*” Vua Sở đáp: “*Lòng trung của khanh vô cùng thành-khẩn, ta nỡ nào mà gĩa tội cho khanh.*”

Dục-Quyền tâu: “*Dầu vua lấy lượng trời bể tha cho thần, song thần không được phép tự tha, như thế phép nước còn ra gì.*” Nói xong, Dục-Quyền lấy dao chặt luôn bắp chân của mình!

Quả thật, Dục-Quyền là một tôi trung hiếm có trong đời, biết xả-thân để bảo-vệ luật nước, và quên mình để dành danh-dự cho quốc-vương. Thiết tưởng trong đạo có được bao nhiêu tôi con của Đức Chúa Trời, biết tận hưởng ân-hồng của Chúa, biết mệnh-lệnh của Chúa cũng như luật-lệ của Giáo-hội mà tuân-giữ và bảo-vệ một cách nghiêm-chỉnh như Dục-Quyền đối với vua Sở và luật-lệ nước Sở.

Tiếc thay tinh-thần tích-cực vì Chúa, vì luật-lệ và nguyên-tắc của Giáo-hội không được tôn-trọng một cách nghiêm-thúc, cho nên danh Chúa không được vinh-quang, công việc nhà Chúa không được phát-triển. Đời sống tâm-linh dân sự Chúa bị rời-rớt.

Hãy tự hỏi “*sự sáng của các người*” ở đâu? Và “*chất mặn của muối*” có còn không? Xin hãy tự mình thưa trình với Chúa. Xin Chúa soi sáng đời con